

FAMILIA.

BUDA-PESTA

26 Ianuarie st. v.

7 Februarie st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redact. : strada Havas nr. 1.

Nr. 8.

ANULU XIV.

1878.

Pretulu pe unu anu 10 fl.

Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl. ; pe $\frac{1}{4}$ de anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romani'a 2 galbeni.

La o juna parechia.

E grea calea vietii si multu întunecósa,
Adese ori cercata de vânturi viforóse . . .
Putîne florióre, spini multi pe ea resaru,
Nu-i omu sè o sfirsiésca fara dureri si-amaru !

Ferice de acela — avutu séu miseru fia ! —
Ce-a datu în asta cale de-o gingasia sotia :
Câc'cei ce pléca singuri pe dên's'a, ratacescu,
Si nici o florióra, totu spini numai gasescu . . .

Iubirea e facl'a, ce 'ncale-ne când luce,
La malulu fericirii prin viforu ne conduce ;
Amoru-i acelu sóre, ce stinge ori ce nori,
Si 'n giurulu nostru face sè crésca mii de flori . . .

Lumin'a în unire cu vecinic'a caldura
Dà viétia, fericire, la totu ce-i în natura :
Si numai dóue ânimi unite prin amoru
Potu pân' la fericire sè-si 'naltie sborulu lor !

Voi ati sciutu acést'a o ! ânimi fericite,
Sub flamur'a lui Hymen pe veci de adi unite !
Credintia pân' la mórte si-amoru când v'ati juratu :
Voi ati sciutu ce-i scopulu vietii-adeveratu !

Ferice de voi dara ! . . . De-a vietii multe rele
Acuma nu ve temeti ! A sortii loviri grele
Invingu usioru pe unulu, cu greu înse pe doi,
Ce au în mâna scutulu iubirii, cá si voi ! . . .

Amorulu cârmuésca mereu barc'a-ve lina,
Apoi ori ce vântu aprigu a supra-ve sè vina :
Prin vijelii turbate veti trece suridiéndu,
Câci fericirea fi-va cu voi, pâna 'n mormentu !

Petru Dulfu.

SECRETELE CASTELULUI.

— Romanu, de XAVIER de MONTÉPIN. —

(Urmare.)

Dupa ce ceti scrisórea, ex-marquis'a Chavigny
scrutá ânelulu si îl recunoscú la prim'a ochire ; acél'a
se deschidea, si în interiorulu seu erau gravate aceste
dóue nume : „Annibal“ si „Maria.“ Erá ânelulu de
credintia, uitatu de Saint-Maixent pe degetulu victi-
mei sale, si scapatu cá prin minune, la Salpêtriére, de
ochii lacomi ai pazitorulu Maclou.

— De cumva epistol'a acést'a ar fi ajunsu în

mân'a contelui, — isi dîse frumós'a Olimpia, — edifi-
ciulu claditu cu atât'a sirguintia s'ar fi surpatu ! O
prepastia s'ar fi deschisu sub piciórele mele ! Servito-
rulu acest'a m'a scapatu !

Ea reflectá repede si continuá :

— O singura fiintia e în stare sè vênda lui Ra-
hon secretulu care me perde, si acea fiintia e Simiona
Raymond, de dóue ori complicea nóstra. E bine, ori
care va fi pretulu ce dên's'a va cere, voi cuumperá
tacerea ei, si de cumva ar refusá sè se împace, vai
de ea !

Apoi dîse cu voce nalta :

— Frontin, sùm multiamita cu dta. Esti unu
servitoru inteligentu si devotatu ; nu voi uita
acést'a.

— Dn'a contessa e generósa, — murmurá ser-
vitorulu umflatu de bucuria si de lacomia, câci mul-
tiamirea frumósei Olimpie de siguru avea sè se mani-
festeze prin o mare însemnata a platii.

— Asculta-me bine, — urmá jun'a femeia, —
si fá din vorba 'n vorba ceea ce-ti voi dice. Vei mer-
ge la persón'a, care ti-a datu acést'a epistola. I vei
dice sè te urmeze, fara sè-i dai nici o explicatiune,
fara sè-i respundi la întrebári, de cumva ea fti va
adressá ; vei conduce-o în despartimentulu meu, un-
de voi asteptá-o. I vei deschide usi'a salonulu meu,
si-apoi te vei retrage numai decátu.

— Da, dna contessa.

— Iute.

Frontin esí în galeria si d'acolo se scobori pe
trepte.

Contess'a, adâncita în cugete si cu ânim'a cu-
prinsa de durere, asteptá, siediéndu pe un'a din ban-
cile vestibululu si privindu cu ochii ei umedi obiec-
tele familiare din giurulu ei.

Servitorulu reaparú.

Ea îl întrebá mai multu cu ochii decátu cu
vocea.

— Vina, dómna, — dîse elu cu glasu misteriosu,
— esti asteptata.

— Dlu conte e singuru ? . . . — siopti Maria . . .

— Vina iute, — repeti Frontin conformându-se
instructiunilor primite de la Olimpia.

Dn'a Rahon îl urmá fara sè-lu întrebe mai
multu, urcându înapoia lui pe trepte si trecú prin an-
tisiambra despartimentulu ei de odinóra.

Dên's'a erá asiá de tulburata, încátu abiá îl re-
cunoscú.

Servitorulu deschise usi'a, rostí cuvântulu. „In-
tra !“ si întocmai precum s'a fostu poruncitu, se re-
trase discretu.

Contess'a trecú pragulu unui salonu în care nu
s'a schimbatu nimica din diu'a departării sale grab-

nice, si, în locu d'a se află fatia 'n fatia cu barbatulu seu, ea vedîu pe frumós'a Olimpia stându în picioare, nemiscata si cu ochii fiesati a supra ei.

Cu o miscare repede, Maria aredică velulu ce-i ascundea în câțva trasaturele si facu doi pasi înainte.

Olimpia se cutremură din capu pâna la picioare; o vênetiéla grabnica i acoperi fati'a; buzele sale începura să tremure, par că erau gata să scôta vr'unu tipetu de mirare si de frica.

— Sûm fôrte schimbata, véra, — dise Maria c'o voce lina, — si totusi me recunosci.

Olimpia nu grai nici unu cuvântu; picioarele ei tremurau; fu silita să se radieme de dosulu sculptatu alu unui fotelu.

— Pentru ce taci, véra mea? — continuă contess'a cu amaraciune. Spunc-mi, că celu putînu dta me credeai mórta; spunc-mi, că nu erai complicea infamilor cari mi-au facutu unu destinu mai reu decâtu mórtea; spunc-mi, că bucuri'a revederii mele te facu atâtu de palida si atâtu de tremurătoare, si vina de te arunca în bratiele mele, care ti-le oferu cá odinióra.

— Nu voiu puté să me scapu decâtu prin puterea îndresnelii, — cugetă frumós'a Olimpia, — voiu cuteză.

Cu o taria de vointia supra-omenésca, ea își recâstigă sângele rece de mai nainte si întrebă:

— Ce voiesci?

— Voiescu loculu meu, — respunse contess'a, — voiescu pe barbatulu meu, voiescu numele meu, voiescu rangulu meu, voiescu totu ceea ce mi s'a furatu.

— Dar cine esti dta, care vorbesci asiá?

Sub greumântulu acestei întrebări neaudite, Maria se elatină cá sub o lovitura de maciuca. Totusi ea își vini în ori si respunse:

— Cine sîm, véra mea? Ah! dta scîi bine! Eu sîm dóm'n'a castelului în care locuiesci; sîm soci'a legiuita a contelui Annibal de Rahon, a carui amanta acuma esti.

Frumós'a Olimpia dadu din umere.

— Si-apoi! — murmură ea, cá vorbindu în sine ênsasi, dar destulu de tare spre a fi întielésa, — femei'a acést'a e nebuna.

— Nebuna! — repeti Maria. Ai voitu să fiu aceea, ai speratu că am si devenitu. Dar Dumnedieu n'a iertatu acést'a. Otravurile, cari lasa viu corpulu si ucidu mintea, si-au facutu reu datori'a! Salpêtriére si-a scapatu préd'a.

Olimpia respunse cu unu tonu hotaritu:

— Te ascultu, dar fara să te întielegu. Dîci că ai fost nebuna, si pretindi că nu mai esti. Ce me privesce acést'a? Pentru ce spui lucrulu acest'a mie si nu altuia? Pentru ce víi a me insultá în cas'a mea? Cu cine credi că vorbesci? Eu nu te cunosc.

Contess'a începù să rida în acelu modu nervosu, cu care trei dîle mai nainte a spaimântatu pe Francina.

— Asiá dara nu me cunosci! — reluă ea apoi. E bine, fia! Haid' să mergemu dimpreuna înaintea contelui si repetéza acést'a înaintea lui. Nu vei cuteză; vei stá nemiscata; scîi bine, că spre a face să-ti cada masc'a, va ajunge unu cuvântu, o privire. Inainte d'a intrá aice, te puteam crede nevinovata, si Dumnedieu îmi e martorulu, că speram a nu te gasi infama! Dar acuma dupa ce te-am vediatu, cu spaim'a în adân-

culu ânimei, cu îndresnel'a pe frunte, cu minciun'a pe buze, îndoiél'a este cu neputintia. Am întielesu totulu, am ghicitu totulu, voia spune tôte! Marquisa de Chavigny, dta n'ai profitatu d'o crima fara scirea dtale: dta ai comandatu acést'a crima si dta ai platit'o. Annibal, timpu îndelungatu sedusa de dta, în fine te va recunósce. Intre noi dóue, elu va alege. Vino dar, véra mea Olimpio, vino! dar vino iute.

Complicea marquisului Saint-Maixent para schimbata în o statua de marmore.

— Ah! te temi, — continuă Maria cu focu; — ah refuzi d'a me urmá! E bine! voiu merge fara dta.

Ea facu o miscare catra usia.

— Te oprescu, — respunse frumós'a Olimpia, sarindu între ea si între usia.

— Ti-am spusu, că vreu să vedu pe Annibal.

— Éra eu îti spunu, că nu-lu vei vedé.

— Cine me va împedecá?

— Eu.

— Si cum?

— Prin tôte mijlócele.

— Incérca-te!

Si contess'a, care statù locului timpu de o secunda, începù să mérga éراسi, gata a-si resturná rivala si a o trénti josu de pe picioare, de cumva aceea rivala nu-i va lasá trecerea libera.

O hotarire atâtu de energica, atâtu de înfricosiata, fulgerá în ochii negrii ai Mariei, încátu Olimpia se dadu înderetu, întielegéndu că acelu corpu plapându si slabitu avea în moméntulu acél'a o putere supra-omenésca, capabila d'a o trénti la paméntu, si cá soci'a legiuita, renviat'a, fugar'a de la Salpêtriére, va trece fara îndurare peste corpulu ei.

Dar pe când contess'a, superba si despretiuitóre, esia încetu din salon, dn'a de Chavigny apucá iutu unu clopotielu de argintu, care se aflá pe o mobila din apropiare, îlu scuturá si strigá din tôte puterile spaimiei si maniei sale:

— Ajutoru! ajutoru!

— Ticalósa, — dise dn'a Rahon întorcéndu-se catra ea; — ah! ticalósa!

N'avù timpu să dica mai multu.

Deja din tôte partile alergau niste servitori, în fruntea carora, precum se póte întipuí, se aflá Frontin. Mai iute decâtu o secunda, contess'a vediu în giurulu seu unu cercu amenintiatoru, care nu doriá decâtu a-si probá zelulu.

Înjuri'a si amenintiarea resunau de pe tôte gurile; câte-va mâni se innaltiară, gata să lovésca.

Frumós'a Olimpia totusi avù atât'a rusîne, încátu nu lasá că acele mâni să lovésca.

Dêns'a negresîtu ar fi înfiptu în contess'a pumnalulu si fara să esitzeze; dar fal'a ei aristocratica nu o lasá să véda o femeia de rangulu ei maltratata înaintea ochilor dênsei de servitori.

— Sè n'o atingeti, dar s'o alungati! — comandă ea, — dêns'a este o nenorocita mai dêbna de compitimire decâtu de bataia: ea este o nebuna! I iertu injurie si nu voiescu de felu să fia pedepsita. Scóteti-o din castelu, fara să-i faceti vr'unu reu; dar nu uitati, că celu ce va lasá-o să reintre, numai decâtu va fi gonitu din castelu.

(Va urmá.)

—+•••••—

S A Z O N U :

R e s b o i u l u .

Luptele de la Vidin. Dupa caderea Plevnei, divisiunea II, sub comand'a generalului Cerchez, si divisiunea IV, sub comand'a generalului Angelescu, au primitu ordinu a porni spre a luá orasiile întarite turcesci dupa marginea Dunării, cari mai remasera în posesiunea inamicului, si a face investirea Belgradjicului si Vidinului.

Divisiunile s'au pusu în marsiu prin Rahova si Chibru-Palanka spre Lom-Palanka, care cadiuse cu câte-va zile mai nainte în mânele trupelor române, când divisi'a I, sub comand'a colonelului Leca, se aretase înaintea acestei localitati. De aci câtesii treile divisii, sub comand'a generalului Haralamb, s'au formatu în doue colóne, precedate de detasiamente de cavaleria, si din care una porni pe sioseu'a la Belgradjic si cealalta luá drumulu pe marginea Dunării la Arcer-Palanka, care se evacuase de Turci si se ocupá de trupele române in urm'a unei scurte lupte. Înaintea Belgradjicului remase brigad'a Cantili, care ocupá satele Oracec, Rasiovica, Borovica si Ciftlic, închidându astfelu într'unu cercu de impressurare cetatea Belgradjic, situata á pic pe unu vârful de stâncă. Brigad'a Cantili începú bombardarea acestei cetati, aprindiându lojmentele-barace ale garnisonii si pricinuindu stricaciuni simtitoare in interiorulu cetatii.

Restulu colónei ce înaintase spre Belgradjic se dirijá pe calea Belgradjic-Nazir-Mahala, prin Osmanie, întâlnindu-se aproape de Nazir-Mahala si Vitbol cu cea d'a dou'a colóna.

Dupa o lupta de trei ore, ambele colóne se facura stapâne pe acestu puntu importantu din caus'a încrucisării diferitelor siosele si căi de comunicatiune ale Vidinului. Anteguard'a înaintá apoi spre Belarada, care fu ocupata fara lupta. Brigad'a de rosiori primu ordinu a merge înainte în recunóscheri; la Dinkovica ea întimpiná o scurta resistintia din partea unui detasiamentu inamicu, ce fu silitu a se retrage, si Românii strabatura pâna la Florentinu, care fu ocupatu fara resistintia.

Celelalte trupe urmara ocupându Belarada, Dinkovica si Neganovec si astfelu izolarea Vidinului se completá deseversitu; inse raionulu de investire erá înca în afara de batai'a tunurilor române a supra chiar a cetatii Vidinului. Pentru a ajunge acestu scopu si a investi în modu strinsu si concentricu cetatea Vidinului, trupele divisiunilor I si IV, în diu'a de 12/24 januaru, dupa o scurta lupta, atacara si isgonira pe inamiculu din satele Tatardjic, Novoselci, Rupca si Raianovec, unde elu erá întaritu. Trupele române avura în acésta afacere pe sub-locotenentulu Sierbanescu, din alu 8-lea regimentu de linie, greu ranitu, unu sergentu ucisu si 5 soldati raniti. Apoi ele pasira la ataculu pozitunii importante de la Smirdan; dupa trei ore de bombardare, la care, cá si în celelalte actiuni, concurá si Calafatulu cu unu focu forte viu, ér dincóce de Dunare erau in actiune 78 tunuri, din cari 12 instalate în drépt'a frontului, la 2 kilometre departare de cetate, foculu turcescu nu mai respunde de câtu forte slabu. La arip'a romána

stânga, generalulu Cerchez luá dispositiuni a atacá pozitunea de la Smirdan, care este o întarire însemnata, ridicata de Turci spre a aperi Vidinulu despre uscatu. Ataculu se esecutá cu ó batalióne din regimentele alu 4-lea si alu 6-lea de linie si alu 9-lea de dorobanti, si elu avú unu successu completu. Trei redute, cari apearau pozitiiunile satelor Smirdan si Inova, au fostu luate cu asaltu de trupele române si lupt'a a duratu de la 3 ore pâna la 6 ore sér'a. Siantiurile redutelor si câmpulu împregiuru erau acoperite cu peste 300 cadavre inamice, si au cadiutu in mânele românilor: 6 tunuri de 9° de otielu Krupp cu munitiunea lor, si unele chiar înca încarcate, atâtu ataculu a fostu de împetuosu, 250 prisionieri nizami, mai multe sute puscii Peabody-Martini si Snider. Restulu trupelor inamicului a fostu pusu pe góna in cea mai mare disordine retragându-se în Vidin. Trupele au fostu conduse cu inteligentia si bravura de siefi lor, nu se audiá cá semnalu alu trompetelor de câtu *inaintarea si pasulu gimnasticu*.

Perderile române sânt: 2 oficiari morti, capitánulu Verbicénu, din alu 9-lea de dorobanti, si sub-locotenentulu Frundiescu, din alu 4-lea de linie; 3 oficiari raniti: locotenentulu Elefterescu, din alu 6-lea de linie, avându piciorulu sfaramatu de-a supra genunchiului, capitanulu Georgescu, din alu 4-lea de linie, usioru ranitu, si locotenentulu Cumpanasiu, din alu 4-lea de linie, ranitu la mâna. Din trupa se evaluéza aproape 30 la 40 morti si cá la 100 raniti.

Acum cerculu de investire alu cetatii Vidinului este cu deseversire restrinsu, tóte întaririle exteriore si înaintate sânt în mânele românilor si cetatea chiar se afla sub complet'a dominatiune a tunurilor române.

Scirile mai nóue, relative la resboiulu actualu, le reproducemu pe scurtu în urmatóarele:

Pacea în fine totusi s'a încheiatu! Joi, la 31 januarie, sér'a la siese ore au subscriu marele duce Nicolae si delegatii sultanului, în Adrianopolu, actualu ce contine conditiunile pazei si pe a carui temei s'a ordonatu numai decátu armistitiu pe tóte punctele câmpului de resboiu. Lini'a demarcationala se va stabili, pazindu-se status quo, de catra delegati militari.

Dreptu pretiu alu armistitiului, rusii promescu tóte cetatile dunarene ale turcilor si Erzerumulu. Astfelu ei devenira stapânii teritorului turcescu pâna 'n apropiarea Constantinopolului, de la care stau numai in departare de câte-va mile. Afara de capital'a, Gallipoli si provinciele grecesce, întregu imperiulu sultanului a ajunsu în mânele rusilor, si va remâne în a lor pâna la încheierea finala a pazei. Încheierea acést'a va fi problem'a congressului european, acceptatu deja si de Russi'a. Congressulu acést'a probabilmente se va tîné la Brusela.

Imperatulu Russiei a tinutu la 3 febr. revista a supra unui regimentu, în Petersburg. Cu ocasiunea acést'a elu a tinutu unu discursu, dicéndu cá, de si s'a facutu armistitiu, înca n'a ajunsu la finea propusului seu, si trupele trebuie sè fia gata, pâna ce nu se va puté încheia o pace stabila si vrednica de Russi'a.

Greci'a a intratu în resboiu în contra Turciei, tocmai în momentele din urma. La 2 febr. 12,000 de greci trecura graniti'a, si astfelu resboiulu turco-grecescu s'a începutu. Port'a va duce garnisónele din cetãtãile dunarene în provinciile grecesci, totu acolo se vor tramite si trupele din Constantinopole. Mehemed Ali pasia fu numitu comandantu alu trupelor de la Creta.

Reanectarea Bessarabiei. Dîuarele straine sustinu, cã între conditiunile de pace ale Rusiei se afla si reanectarea Bessarabiei moldovene la Russi'a, pentru care Romãni'a s'ar recompensã prin Dobrugia. Vom vedé, déca se va adevéri acésta — ingratitudine!

Literatura.

Dlu Emile Acollas, unulu dintre cei mai eminenti professori din Paris, autorulu manualului de dreptu civilu francesu si alu altor brosiure, unu barbatu care se bucura de o mare reputatiune nu numai în patri'a sa, dar si în Engliter'a, Belgi'a, Itali'a, Germani'a, Holand'a, Svedi'a, Austri'a si chiar în America, a scosu la lumina o noua opera. Membru alu Societãtii de economia politica, alu Societãtii antropologice si alu Societãtii de linguistica în Paris; membru alu mai multor societãti din strainetate, dlu Acollas, putemu dice cã apartîne, prin diferitele sale opere, inspirate de idei'a dreptului si a libertãtii, nu numai Franciei, dar întregii lumi sciintifice. Oprindu-ne de a face noi elogiurile unui asemenea barbatu, ne marginimu a reproduce aci unu micu prospectu de contînutulu nouei carti a dlui Acollas. Ne facemu o datoriã de a o recomandã tuturor Romãnilor iniãtati în sciinti'a dreptului, filosofiei, literaturii si altor cestiuni sociale. Nu ne îndoimu, cã fia-care va trage dintr'êns'a unu profitu considerabilu si cã fia-care amatoru alu sciintiei va cautã sê o aiba în bibliotec'a sa, adresându-se spre acestu scopu dlui Marescq Ainé 20 rue Soufflot la Paris, înaintându si costulu de 7 franci 50 cent. Iéta prospectulu editorului: „Filosofi'a sciintiei politice.“ Sub acestu titlu, la editorulu Marescq Ainé, 20 rue Soufflot, a aparutu o noua lucrare de profesorulu Emile Acollas, pe care ne grabimu a o face cunoscuta publicului seriosu. Acésta importanta carte contine: 1) o dedicatiune lui Jean Jacques Rousseau; 2) unu discursu preliminaru punédu cestiunea basei ori care sciintie în termenii cei mai întielegibili si generali; 3) partea prima, consacrata în generalu principiilor sciintiei politice, comparatiune între solutiunile sciintiei si între solutiunile cari deriva din idei'a divina si teologica, din punctulu de vedere alu moralei, economiei politice si alu dreptului; 4) partea a dou'a, contînédu comentariile a 35 articole din declaratiunea drepturilor omului, proclamatã prin conventiunea de la 24 junie 1793. Apendicele a supra salariatulu, socialismulu, ideii de Dumedieu în revolutiune etc. etc. si notele desvoltate a supra diferitelor cestiuni filosofice, cari sînt la ordinea dilei, cum de es. doctrina evolutiunista si transformista, completéza lucrarea pe care o anunçiamu si care este o adevérata sintesa sciintifica a ideii republicane.

B. A. V.

Ce e nou ?

În dieta se continua desbaterea a supra împacatiunii cu Austria. Vineri, si fostulu ministru de finantie, contele Lónyay, a luat cuvêntulu si a combatusu aspru proiectele guvernului. A vorbitu si Bittó, care primesce proiectele numai conditionatu.

Si camer'a Romãniei a tramisu camerei Italiei o adresa de condolentia pentru mórtea lui Victor Emanuel. În acést'a se dice: „Romãni n'au încetatu nici odata de a se considerã cã strinsi de Itali'a prin puternice legaturi, pe cari timpulu n'a pututu de câtu a le face mai scumpe.“ Apoi vorbindu de perderea ce a suferitu Italia, încheia: „Prin c'acésta durere si acésta credintia comuna se stringu si m'ei multu legamintele de frãtia, cari unescu pe Romãni'a cu Itali'a.“

Suvenirea mortilor.

Andrein Albon, protopopu în Palatca, Transilvani'a, unu fiu devotatu alu bisericeii si natiunii, carele 44 ani a servitu cá preotu, a repausatu la 9 ianuaru.

Grigoriu Fabianu, parocu în Jidani, în comit. Satu-mare, a repausatu la 27 l. tr. în etate de 60 ani si în alu 36-le alu preotiei sale.

Dlu Juliu Misiciu, proprietaru în Lipova, dimpreuna cu stimabil'a-i dómna socia nasc. Augusta Serbu, au suferitu o lovitura cruda a sortii, cãci mórtea le-a rapitu pe unic'a ficia, Anna, în prim'a flóre a etãtii sale.

Petru Maniu, parocu în Bacaintiu, a repausatu înca la 13 dec. st. v. în etate de 47 ani.

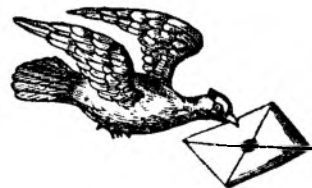
Mihailu Marculetiu, preotu în Cetatea-de-balta, Transilvania, a repausatu la 15 jan., în etate de 36 ani.

Nestoru Craciunu, proprietoru în Sacosiulu turcescu, a muritu la 13 jan. Repausatulu, fiindu ordinóra si notaru cercualu, a facutu multu pentru înaintarea scólelor romãne.

Cuthia de epistole.

„Cavalerii Noptii.“ Unde asiu puté sê capetu romanulu „Cavalerii Noptii“ de Ponson du Terrail si tradusu de Iosifu Vulcanu, si cu ce pretiu? — D. P.

Post'a Redactiunii.

Dupa caderea Plevnei. A întãrdãtu, si mai alesu pentru strofa cea de pe urma. Promissiunea relativa la articoliu sociali ni-a causatu bucuria.

Proprietariu, redactoru respundietoriu si editoriu : IOSIFU VULCANU.